

Torben havde nu ogsaa rejst sig. Han stillede sig foran Ven-
nen med Hænderne paa hans Skuldre.

„Vi vil ikke skilles som Uvenner! Og lad mig nu gøre dig et
Forslag! Kom over og besøg mig paa Favsingholm, naar der er
gaaet et Aar! Til den Tid vil vi kunne fortsætte Samtalen med
mere Udbytte.“

„Et Aar? Du regner med saa høje Tal. Det kunde til den Tid
maaske være for silde.“

„Naa ja! Saa er der et Menneske mindre i Verden. Det er
det hele!“ sagde Torben og vendte sig fra ham.

Men lidt efter kom han tilbage og lagde igen Hænderne paa
hans Skuldre.

„Farvel, Asmus! Jeg kan se paa dig, at du har ondt ved at
modstaa Fristelsen til at erklære mig for gal og faa mig spærret
inde. Derfor skal du gaa nu! Jeg veed, at jeg gør dig Sorg. Men
dersom du kan, saa bevar endnu lidt Venskab for mig!“

IX

Klokken Et om Eftermiddagen stod Mads Vestrup udenfor
Bispegaardens Port og ringede paa. Det var ikke alene paa Grund
af Benovelse, at Haanden rystede. Han var ogsaa legemligt saa
afslappet, at han havde ondt ved at holde sig oprejst.

Han nævnede sit Navn, og Portnersken førte ham op ad Trap-
pen. For Enden af en Gang bankede hun paa en Dør, og efter
at have lyttet lidt lukkede hun ham ind i et anseligt Værelse, der
var fyldt af Dagens vinterlige Sol, og hvor der lugtede hjemligt
af Brænderøg fra en gammeldags Kakkelovn.

„Hr. Vestrup!“ meldte hun.

Til sin Forundring traf Mads Vestrup ikke Bispen selv, hvem
han kendte fra Billeder, men en anden Mand, der efter Udseen-
det at dømme ogsaa var en Gejstlig. Han stod ved Vinduet med
Ryggen til Lyset og læste et Brev. Efter et hastigt mønstrende
Blik over Papirets Kant lod han Mads Vestrup vente nogen Tid
henne ved Døren.